

1. Bölüm

Banco do Brasil'in üç koruması vardı.

Üç koruma da gümüş düğmeli mavi üniformalar giyiyordu. Her biri birer çift kelepçe, iki göz yaşartıcı sprey ve bir de silah taşıyordu.

Sıcak bir akşamüstüydü. Bankanın içinde klima sonuna kadar açılmıştı ama hava hâlâ nemliydi. Veznedarların çoğunun gömleğinde kocaman ter izleri vardı. Müşteriler ellerini yelpaze yapıp yüzlerini serinletmeye çalışıyordu.

Korumalar çok yorgundu. Bankaya gelen güzel kızlara bakıyorlardı. Müşterilerle sohbet ediyor, havadan, haberlerden ya da geçen haftanın futbol sonuçlarından bahsediyorlardı. Akşam yemeğinin hayalini kuruyorlardı. Sadece gözlerini açık tutabilmek için bile büyük bir çaba harcıyorlardı.

“KİMSE KIPIRDAMASIN!” diye bir ses duyduklarında korumalar ne yapacaklarını bilemediler. Onlara kimin bağırdığını anlamak için etraflarına baktılar. Aynı ses, bu kez daha yüksek sesle, “KİMSE KIPIRDAMASIN DEDİM! OLDUĞUNUZ YERDE KALIN!”

Korumalardan biri silahına uzandı. Anında bir kurşun havayı delip arkasındaki duvara gömüldü; briket ve alçı parçaları etrafa saçıldı. Ses bu kez, “SIZE KİPIRDAMAYIN DEMEDİM Mİ?” dedi.

“Özür dilerim,” dedi koruma.

“Kıpırdamak yok,” dedi ses. “Konuşmak da yok. Anlaşıldı mı?”

Koruma “evet” demek istedi, ama konuşmaması gerektiğini biliyordu. O yüzden başıyla onayladı.

“Güzel,” dedi ses. “Herkesin yere yatmasını istiyorum! Şimdi!”

Söyleneni yaptılar. Korumalar, müşteriler, veznedarlar ve müdür; hepsi yere yattı. Sadece üç kişi ayakta duruyordu. Üç adam. Siyah takım elbiseleri, beyaz gömlekleri ve siyah kravatları vardı. Yüzlerini kapatan siyah maskeler takmışlardı. Ellerinde Uziler vardı. (Bilmiyor olabilirsin diye söyleyeyim, Uzi dakikada altı yüz kez ateş edebilen çok küçük ve çok etkili bir makineli tüftür.)

Maskeli adamlardan biri elindeki Uziyi korumalara doğrulttu. “Kımıldarsanız ateş ederim. Konuşursanız ateş ederim. Anlaşıldı mı?” dedi.

“E-e-e- evet,” diye kekeleydi müdür. Banco do Brasil’in müdürlüğüne terfi ettiğinden beri burada bir soygun bekliyordu, ama bu şu anda içinde bulunduğu durumun korkunç olmadığı anlamına gelmiyordu. “Ta-ta-ta-tabii ki anlaşıldı.”

“Konuşma,” dedi siyah maskeli adam. “Sadece kasayı aç.” Müdür başıyla onayladı. “Bu-bu-bu taraftan.”

Müdür ile siyah maskeli adam birlikte bankanın arka tarafına gittiler. Paranın tutulduğu kasa dairesine girdiler. Siyah maskeli adam orada beş tane kahverengi büyük çuvalı parayla doldurdu. Her bir çuvalı tek tek bankanın içine taşıdı.

İlk soyguncu, iki çuval aldı. İkinci soyguncu da iki tane aldı ve “Gidelim,” dedi. Kapıya doğru koşular.

Üçüncü soyguncu, beşinci çuvalı aldı. Sadece bir kolu vardı, o yüzden de bir çuval taşıyabilirdi. Sol kolunun olması gerektiği yerde boş bir elbise kolu sallanıyordu. Para çuvalı elinde diğerlerinin ardından koştu. Kapıya vardığında durup çuvalı yere koydu. Bankaya giren herkesi kaydeden güvenlik kamerasına baktı.

Maskesini çıkardı ve yere attı.

Dosdoğru kameraya baktı.

Fotoğraf makinesine poz veriyormuş gibi gülümsedi.

Bu yüzü, Brezilya’daki her polis tanırdı. Çıkkık elmacık kemiklerini, siyah saçlarını ve kalın kaşlarını çok iyi tanırlardı. Hepsinden öte, gözlerindeki çılgın bakışı tanırlardı. “Hayır, olamaz,” derlerdi. “Bu o olamaz.” “Pelottinho Brezilya’ya dönmüş.”

Pelottinho.

Bu isim, Brezilya’daki tüm polislerin tüylerini diken diken etmeye yeterdi.

Gerçek adı Felipe Pelotti’ydi, ama herkes ona “Pelottinho” derdi. “Pelottinho,” “küçük Pelotti” demekti. Pelottinho, banka hırsızlığı konusunda Brezilya tarihinin en başarılı çetesi olan üç Pelotti kardeşin en çılgını ve en küçüğüydü.

Pelottinho Uzisini kaldırdı ve güvenlik kamerasını kurşuna boğdu.

Lens patladı. Camlar her yere dağıldı. Yerinden kopan ve duvara yalnızca birkaç parlak yeşil kabloyla asılı kalan kamera havada sallanıyordu.

Pelottinho kahkaha attı. Kahkahası çok yüksek sesli, kaygısız ve oldukça kaçıktı. Silahını kemerine takıp para çuvalını kavradı ve koşarak bankadan dışarı çıktı.

Sokakta gümüş rengi bir Mercedes bekliyordu. Araba çalışıyordu. Arka kapı açıktı. Pelotti kardeşlerin diğer ikisi Mercedes'e binmişti bile. En küçük ve en çılgın kardeşlerini bekliyorlardı.

Pelottinho Mercedes'e atladı ve çuvalı arka koltuğa yanına koydu. Kapıyı çarptı. Motor kükredi. Lastikler dönmeye başladı. Egzoz borusundan dumanlar fışkırdı.

Tam o anda bankanın kapıları açıldı ve üç koruma koşarak dışarı çıktı. Tabancalarını çektiler. Mercedes yoldan aşağı iyice hızlandı. Üç koruma ateş etmeye başladı.

Dan! Dan! Dan! Dan! Dan!

Kurşunlardan biri, yaşlı bir kadının alışveriş torbalarına isabet etti ve bir portakal suyu kutusunu deldi. Diğer kurşun, bir kamyonun ön camını tuzla buz etti. İki kurşun, bir otobüsün lastiklerini patlattı. Beşinci kurşun İmparator Pedro'nun heykeline isabet etti ve burnunu havaya uçurdu. Ama Mercedes'e tek bir kurşun bile denk gelmedi.

Pelottinho arka pencereden korumalara kolunu salladı; sahip olduğu tek kolunu.

Sonra Mercedes köşeyi döndü ve Pelottiler gözden kayboldu.

2. Bölüm

Polis şefinin dört yanında insanlar çalışıyordu. Polis memurları, soygun sırasında bankada olan müşterilerle görüşüyordu. Adli tıp uzmanları, parmak izi bulmak için tüm yüzeyleri inceliyorlardı. DNA uzmanları, numuneleri test tüplerinin içine koyuyordu. Ayakkabı uzmanları, yerleri inceleyip tebeşirle çamurlu ayak izlerinin etrafını çiziyorlardı. Balistik uzmanları, plastik çantalara kurşun dolduruyorlardı. Kar başlığı uzmanları, Pelottinho'nun giydiği siyah yün maskeyi inceliyorlardı.

Polis şefi, kırmızı yanakları, yuvarlak yüzü ve parlak kel kafasıyla kısa boylu bir adamdı. Adı Luis Gomez da Silva Mendoza Careca'ydı, ama herkes ona "efendim" derdi.

"Efendim? Efendim? Efendim, fotoğraf elimizde, efendim."

Şef Careca, yanında duran genç polis memuruna baktı. "Ne dedin?"

"Fotoğrafi bastırdık, efendim. Güvenlik kamerasındaki." Genç polis memuru gergin görünüyordu. Adı Dedektif Perriera'ydı ve kısa süre önce Ciddi Suçlar Birimi'ne terfi

etmişti. Bu, işteki ilk haftasıydı. Elinde siyah–beyaz bir fotoğraf tutuyordu.

“Ver şunu bana,” dedi Şef Careca.

“Tabii, efendim.”

Şef Careca fotoğrafı çekip aldı. Bu yüze baktı. Kısık bir sesle, “Pelottinho,” dedi. Sonra bu adı bir kez daha çok yavaş, her heceyi dilinde döndürerek tekrar etti. “Pel–lot–tin–ho. Rio’ya geri dönmemeliydin, Pelottinho. Bu kez, Pelottinho, bazı şeyler daha farklı olacak. Bu kez, Pelottinho, benden kaçamayacaksın.”

Banka müdürü kasa dairesinden çıktı ve Şef Careca’ya doğru ilerledi. Hüzünlü görünüyordu. Son üç saatini kasa dairesindeki tüm parayı saymakla geçirmişti. “Bitirdim,” dedi.

Şef Careca, “Sonuç? Ne kadar almışlar?”

“Yüz yirmi üç milyon real.”

Şef Careca, kulaklarına inanamayarak gözlerini kırıştırdı. “Yüz yirmi ne?”

“Yüz yirmi üç milyon real,” dedi banka müdürü. Söylediğine kendisi bile inanmıyor gibiydi.

“Maymunlar,” diye homurdandı Şef Careca. “Sıçanlar. Domuzlar. Beni salak yerine mi koymaya çalışıyorlar?”

Eğer İngilizsen, yüz yirmi üç milyon real, otuz üç milyon sterline eşittir. Ya da Amerikalıysan, elli beş milyon dolara. Ya da... evet, her kimsen ve her nerede yaşıyorsan, bu korkunç bir paradır.

Banka müdürü, “Peki, ne yapacaksınız?” dedi.

“Yapmak mı?” Şef Careca gözlerini kırpiştırdı. Üst du-
dağında koca bir damla ter belirmişti. “Siz ne yapacağımı
düşünüyorsunuz?”

“En ufak bir fikrim yok,” dedi banka müdürü. “Ne yap-
caksınız?”

Şef Careca’nın kırmızı yanakları orman yangını gibi par-
lıyordu. “O Pelotti kardeşleri yakalayacağım! Sonra da doğ-
duklarına pişman edeceğim!” diye kükredi. O gün ilk kez
gülümsemişti. Ellerini ovuşturdu ve Pelotti kardeşlere yap-
bileceği zalim ve korkunç işkenceleri hayal etti. Özellikle de
en küçük, en yabani, en çılgın ve en zıvanadan çıkmış olana,
Pelottinho olarak bilinen Felipe Pelotti’ye yapacaklarını...

Bir hafta sonra, Rio de Janeiro’nun başka bir tarafında, üç
adam bankaya girdi. Herkese yere yatmasını emrettiler, son-
ra banka müdürünü kasa dairesini açmaya zorladılar, sonra
da beş kahverengi çuvalı parayla doldurdular. Bu kez Pelotti
çetesi doksan yedi milyon real çaldı.

Bundan üç gün sonra, Pelotti çetesi Rio’da başka bir ban-
ka daha soydu. Seksen sekiz milyon real, altı çanta elmas,
dokuz külçe altın ve banka müdürünün öğlen yemeyi plan-
ladığı bir salamlı sandviçi çaldılar.

Pelottiler bundan altı gün sonra tekrar Banco do Brasil’e
gittiler ve aynı bankayı tekrar soydular. Bu kez ellerinde yüz
dört milyon realle çıktılar.

Eğer bu biraz daha sürerse, Brezilya’da hiç para kalmaya-
caktı. Pelotti kardeşler hepsini alacaktı.

Birinin onları durdurması gerekiyordu.

Ama kim?

3. Bölüm

Tünellerden bir zombi geçti. Çürümekte olan suratından etler sarkıyordu.

Zombi ağzını açınca iki adet kahverengi diş ve kalp gibi atan kırmızı bir dil görüldü. Alçak, homurdanır gibi bir sesle, “Ölmeye hazır mısınız?” diye sordu.

Timothy Malt, zombinin kan çanağı gözlerine baktı ve “Hayır,” dedi.

Zombi kıkırdadı. Ağzı daha da büyük açıldı. Tekrar fısıldadı: “Ölmeye hazır mısınız?”

“Hayır, dedim,” diye yanıtladı Tim. Bir düğmeye bastı. Üç adet yüksek hızlı kurşun, tüfeğinin namlusundan çıktı ve zombinin göğsüne yerleşti.

“Öl!” diye viyakladı zombi korkunç, tiz bir sesle. “Ölmen gerek!”

“Aslında,” diye yanıtladı Tim, “Bence sen ölmelisin.” Te-tiği tekrar tekrar çekti. Zombi çılglık attı, iki büklüm olup hareketsiz bir halde yere yığıldı.